Het rechtvaardigmakende geloof in de gekruisigde Christus

Psalm 106: 3
Lofzang van Simeon: 1
Psalm 37: 15, 20
Psalm 56: 5
Psalm 68:7

Lezen: Lukas 2: 25-35

Geliefde gemeente, we willen vanmiddag luisteren naar het rechtvaardigmakende geloof in de gekruisigde Christus. Dit thema ontlenen we aan paragraaf 8 van de Dordtse Leerregels, hoofdstuk 2, waar onze Dordtse vaderen het volgende beleden: *Want dit is geweest de gans vrije raad, wil en het voornemen van God de Vader, dat de levendmakende en zaligmakende kracht van de dierbare dood van Zijn Zoon zich zou uitstrekken tot alle uitverkorenen, om die alleen met het rechtvaardigmakende geloof te begiftigen, en door ditzelfde onfeilbaar tot de zaligheid te brengen; dat is, God heeft gewild dat Christus door het bloed Zijns kruises, waarmee Hij het nieuwe verbond bevestigd heeft, uit alle volken, stammen, geslachten en tongen, diegenen allen en die alleen krachtiglijk zou verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren en van de Vader Hem gegeven zijn, en zou begiftigen met het geloof, hetwelk Hij hun, gelijk andere gaven des Heiligen Geestes, door Zijn dood heeft verworven, en hen van al hun zonden, zowel de aangeborene als de werkelijke, zowel na als voor het geloof begaan, door Zijn bloed zou reinigen, tot het einde toe getrouwelijk bewaren, en ten laatste, zonder enige vlek en rimpel, heerlijk voor Zich stellen*.

Het rechtvaardigmakende geloof in de gekruisigde Christus willen we vanmiddag overdenken in drie gedachten:
Ten eerste: door de Vader gewild.
Ten tweede: door de Zoon verworven.
Ten derde: door de Geest gewerkt.

1. Door de Vader gewild

Gemeente, in het eerste stuk van de waarachtige bekering, zoals dat beschreven staat in het Avondmaalsformulier, belijdt de kerk van de Reformatie dat de toorn Gods tegen de zonde zo groot is, dat Hij, eer Hij ze ongestraft liet blijven, aan Zijn lieve Zoon Jezus Christus de bittere en smadelijke dood des kruises gestraft heeft. Hoe waar is dat! Daartoe gaf God Zijn Zoon over om Borg te zijn, om in plaats van diepgevallen zondaren de kruisdood te sterven, om volkomen aan het recht van God te mogen voldoen.

Wat is dat offer van de Heere Jezus van een oneindige kracht, van een oneindige waardigheid! Wat is dat bloed dat uit Zijn wonden stroomde, overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonde van de gehele wereld! Daarom is het en blijft het de roeping van Gods knechten om zonder onderscheid te verkondigen en voor te stellen, jawel, met bevel van bekering en geloof. En dan weten wij wel, op grond van Gods Woord, dat niet alle mensen zalig worden. Alleen die mensen die daadwerkelijk tot waarachtige bekering mogen komen, die daadwerkelijk dat zaligmakende geloof ontvangen, kunnen het zeggen: *Heere, ik geloof, maar kom mijn ongeloof te hulp*. Dat is echt geloof.

Wie zijn dat dan? Wie zijn die gelukkige mensen die door de kracht van de kruisdood van Christus behouden worden tot zaligheid? Wie zijn het die de gaven van dat geloof waarlijk zullen ontvangen? Onze Dordtse vaderen zeggen het: dat zijn de uitverkorenen. De levendmakende en zaligmakende kracht van de dierbare dood van Zijn Zoon zal zich uitstrekken tot alle uitverkorenen, en die zullen het ontvangen: de gaven van het zaligmakende geloof, de daden van de waarachtige bekering. Zo heeft God dat gewild. Zo heeft niet de mens het gewild.

Kijk, dat zeggen de remonstranten. Daarom zijn deze artikelen ook opgesteld. Wat zeggen de remonstranten eigenlijk? De mens heeft nog een stuk vrije wil in zich, waarmee ze kunnen geloven in de gekruisigde Christus tot zaligheid. Of er dus mensen zalig worden, dat hangt af van de keuze van de mens. Ik zal het met een voorbeeld duidelijk maken, ook voor de jongeren onder ons. Op school staat er ergens in de aula een snoepautomaat. Dagelijks passeren honderden leerlingen die automaat. Sommigen stoppen en halen er wat uit, maar het overgrote deel loopt eraan voorbij. Met dit voorbeeld wil ik duidelijk maken hoe de remonstranten het zien. Het offer van Christus is te vergelijken met zo'n automaat. Wie wil, kan iets eruit halen; wie niet wil, loopt eraan voorbij. Dus of je zalig wordt, is helemaal de keuze van de mens zelf. Het aantal mensen dat straks zalig wordt, is afhankelijk van het aantal mensen dat voor Jezus zou kiezen. Als dat de leer is die gepredikt wordt, bepalen uiteindelijk de mensen wie straks zalig zullen worden. Wat een arm evangelie! Want dan heb je nooit zekerheid. Wist je dat? Als er iets wankelt, dan is het de mens. Als er iets onzeker is, ligt het in de mens.

Gelukkig heeft God het anders geregeld. Een drie-enige God heeft volkomen bepaald wie er zullen gaan geloven tot zaligheid. Ja, Hij heeft uitgedacht wie dat zullen zijn, wanneer dat gaat gebeuren, en hoe die zondaren daarin levend gemaakt zullen worden. Hij heeft van eeuwigheid besloten aan wie Hij dat ware geloof zal schenken, opdat zij rechtvaardig voor God zullen zijn. Daarom ligt de zaligheid zo vast, gemeente, het ligt in een drie-enige God.

Zo heeft God het gewild van eeuwigheid af. Een gans vrije raad, zeggen onze Dordtse vaderen, een gans vrije wil van de Vader om Zijn uitverkorene kerk door die levendmakende en zaligmakende kracht van de dierbare dood van Zijn Zoon te schenken. Het is Zijn wil geweest dat al Zijn uitverkorenen, een voor een, zo heel persoonlijk, dat ware geloof zullen ontvangen. En weet je wat nu zo'n wonder is? We hebben over die uitverkiezing zoveel aanvechtingen, maar als je iets mag bespeuren van het werk van Gods Geest in je hart, als er iets van dat zaligmakende geloof mag ontstaan dat zich vast mag klampen aan Christus Die tot de ziel gaat spreken, dan is dat een bewijs dat je verkoren bent. Al gaan er duizend twijfelingen over je heen, al zeggen duizend stemmen dit en dat, als je het ware geloof ontvangen hebt, ben je uitverkoren. Echt waar. Sta daar eens even bij stil.

Dat heeft God gewild. Dat is die zaligmakende wil van God. God wist precies wie Hij ging zalig maken. Hij kende al die mensen van eeuwigheid al lang. Hij wist wanneer ze geboren zouden worden, waar ze zouden gaan wonen, waar ze zouden gaan leven. Hij wist ook in welke zonde ze zouden vallen. Hij had precies het moment bepaald om ze levend te maken. Hij heeft het moment bepaald waarop ze de zaligmakende kracht van Christus' kruisdood zouden ontvangen. Hij heeft bepaald wanneer de Heilige Geest dat zaligmakende geloof ging werken. Hij heeft ook helemaal bepaald in welke weg Hij dat zal gaan doen. Dat alles heeft God in Zijn zaligmakende wil bepaald.

Je hoeft niet te wanhopen, zondaar. *Ja, Gij, Wiens wijsheid nimmer faalt, had mijn geboortestond' bepaald. Eer iets van mij begon te leven, was alles, alles in Uw boek geschreven*. Het lag van eeuwigheid in Gods raad om Zijn Zoon te zenden tot een Borg voor verloren, vloekwaardige zondaren. Het is van eeuwigheid Zijn genadige wil geweest om het liefste wat Hij had naar de aarde

te zenden en de menselijke natuur te laten aannemen. Hij heeft het van eeuwigheid gewild dat Zijn geliefde Zoon zou sterven, ja, de kruisdood op Golgotha. Het ganse lijden en sterven, de ganse weg van Zijn vernedering en verhoging lag van eeuwigheid in Vaders hart, in Vaders gedachten en in Vaders raadsplan.

Met welke bedoeling? Wat had de Vader daar mee op het oog? Wel, het ging de Vader om de verdiensten van de kruisdood van Zijn Zoon. Weet u waar het de Vader om ging? Om zondaren zalig te maken, zondaren die zo diep gevallen zijn, die zo ver bij Hem weggetrokken zijn, dat ze vanuit zichzelf nooit meer kunnen terugkeren. Sterker nog, dat ze nooit meer willen terugkeren vanuit zichzelf. Zulke zondaren heeft God van eeuwigheid gewild om te begiftigen met de zaligmakende en levendmakende kracht van de dierbare dood van Zijn Zoon. Het ging de Vader om die grote schare die niemand kan tellen. Hij wilde niets liever dan al die mensen met Zichzelf verzoenen.

O, gemeente, overdenk het eens: Gods genadige wil. Wat is dat? Goddelozen met Hem te verzoenen. Zijn genadige wil is dit: dat Hij Zijn liefde aan zulke mensen kwijt wil, dat Hij Zijn barmhartigheid en goedheid aan zulke mensen wil betonen. Zijn hart ging uit met die genadige wil tot geestelijk dode zondaren. Naar hen wil Hij omzien, over hen wil Hij Zich heen buigen en met kracht spreken: *Leef! Ik zeg het in uw bloed, leef!* Dat is de genadige wil van de Vader. Zijn genade is niet verdiend, totaal niet verdiend, maar die wil Hij wel geven aan een rampzalige zondaar. Want dat zijn de mensen die Hij uitverkoren heeft, meer niet. Hij begeert zondaren zalig te maken van hun zonden, en dat alles wilde Hij doen vanwege de kruisdood van Zijn geliefde Zoon.

Hoor je dat? Hoor je dat nou echt vanmiddag? Of gaat het zomaar weer over je heen? Bij wie dringt het nou door tot in de ziel, tot vertroosting, tot verwondering, tot verbreking van je ziel? Dit heeft God gewild. Zijn genadige wil, gans vrije raad, zijn voornemen. O, en als je dan geen vreemde bent van Zijn werk in je hart, als je iets mag kennen van die genade die je gevonden hebt in Zijn ogen, als daar iets van beleefd wordt wat de Heere in je ziel heeft willen werken, ga je dan niet zingen in verwondering? Dan kun je David toch begrijpen, die zich zo klein, zo onwaardig, zo nietig voelde, dat hij het uitriep: *Mijn God, wat is de mens dan op deez' aarde! De broze mens, hoe klimt hij tot die waarde, Dat Gij aan hem in zoveel gunst gedenkt; En 's mensen zoon Uw teêrste liefde schenkt!*

Daar word je toch stil van, die genadige wil van God, om op grond van Christus' kruisdood een zondaar, die het totaal niet verdiend heeft, de genade van dat zaligmakende geloof te schenken, waardoor hij stapje voor stapje mag gaan ondervinden dat hij in die weg weer rechtvaardig voor God kan worden.

2. Door de Zoon verworven

Dat heeft de Heere Jezus verworven, en dat brengt ons bij onze tweede gedachte: door de Zoon verworven.

Wat een wonder, gemeente, dat God de Vader van eeuwigheid gedachten des vredes heeft gehad en geen gedachten des kwaads over Zijn kerk. Wat een wonder dat die gedachten bij God de Vader omgezet werden in een daad: Hij heeft Zijn Zoon gezonden in deze wereld. *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe.*

Daarom moest de Heere Jezus mens worden, met dat hoge doel om met een menselijke natuur, met een lichaam zoals u, jij en ik, bloed te kunnen geven tot verlossing van Zijn kerk. Hoe groot is die kerk eigenlijk? Dat hebben onze Dordtse vaderen gepeild, dat hebben ze gezien. Het is

inderdaad zoals de Bijbel zegt: een schare die niemand kan tellen. Allemaal mensen die voortgekomen zijn uit Adam en Eva, in zonden ontvangen en geboren. Allemaal mensen die zich bevinden in het ganse menselijke geslacht dat voor Gods aangezicht van nature verdoemelijk ligt. Maar juist uit zulke mensen vergadert Hij Zijn Kerk, een grote Kerk.

Want wat belijden onze vaderen in paragraaf 8? *God heeft gewild dat Christus door het bloed Zijns kruises uit alle volken en stammen, geslachten en tongen, diegenen allen en die alleen krachtiglijk zou verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren en van de Vader aan Hem gegeven zijn.* Inderdaad, uit alle volken, stammen, geslachten en tongen zal God de Zijnen vergaderen. En die allen en die alleen worden zalig. Wat is dat Bijbels, wat onze Dordtse vaderen hier zeggen over die volken, stammen, geslachten en tongen. Je komt het regelmatig in de Bijbel tegen. Ik zal u een voorbeeld geven om te laten zien hoe Bijbels het is. In Openbaring 5 vers 9 horen wij het lied van Gods kinderen in de hemel: *Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht en taal en volk en natie.* Hoort u het? Nee, zij zingen in de hemel niet 'alle geslacht en taal en volk en natie', maar 'uit alle geslacht en taal en volk en natie'.

Die mensen vergadert de Heere: zondaren die Hij lief heeft gehad. Ja, uit allerlei geslachten en stammen. Dat betekent, jongens en meisjes, uit allerlei families en gezinnen. Nee, genade is geen erfgoed, zo zegt een aloude uitdrukking die echt Bijbels is. En toch, als je in de heilsgeschiedenis en in de geschiedenis kijkt, hoe dikwijls zie je het niet dat de Heere werkt in de lijn der geslachten. O nee, dat is Hij niet verplicht. Hij kan zomaar iemand uit een geslacht grijpen, terwijl als je teruggaat in je geslacht, je misschien niemand kunt vinden die de Heere ook vreesde. Maar dat staat de Heere niet in de weg. Anderzijds zie je dikwijls gebeuren, zoals bij een Timotheüs, dat hij de Heere mocht vrezen, net als zijn moeder.

Jongens en meisjes, als je nou geen nieuw hartje hebt en je vraagt er wel om, en je mag merken dat bijvoorbeeld papa de Heere vreest, en je mag weten dat oma ook in de hemel is, al is ze gestorven, en al heb je wel eens van mama gehoord dat ook de oma van je moeder de Heere vreesde, dan mag je verwachting hebben. Nee, niet dat je het automatisch krijgt, maar hier staat: uit alle geslachten, uit gezinnen, uit families wil de Heere zondaren trekken. Dan mag je heel eenvoudig tegen de Heere zeggen: *Heere, nou weet ik dat papa een nieuw hartje heeft, en ik weet dat oma U liefhad, en ik heb gehoord dat daarvoor ook nog mensen zijn die bekeerd waren. Mag ik ook bekeerd worden?*

Ouders in ons midden, word dan maar als een kindeke als je het nog mist. Wij staren ook maar op Zijn werk in het nageslacht. Hier staat het: uit geslachten en stammen zullen ze komen. En als het openbaar wordt en openbaar mag komen, laat het in vervulling gaan wat de dichter zingt: ze zullen komen uit allerlei tongen. Dat betekent: ze zullen allerlei talen spreken, ze zullen allerlei dialecten spreken. O ja, er zijn allerlei talen ontstaan, maar wat gebeurt er op de Pinksterdag als de Geest wordt uitgestort op alle vlees? Dan horen al die mensen met al die verschillende talen door de apostelen de grote werken Gods verkondigen, allemaal in hun eigen taal. Zijn er niet uit al die verschillende tongen en talen op één dag mensen tot bekering gekomen! Ziet u het wel! Uit alle tongen en talen. Ja, degenen die de Vader aan Zijn Zoon gegeven heeft tot zaligheid, die komen overal vandaan.

Dan vind ik ook nog de uitdrukking 'uit alle volk en natie'. Dat lijken twee dezelfde woorden, maar als ik die woorden in de Schrift terugvind, in de grondtekst, dan geeft het woord 'volk' toch altijd het bondsvolk Israël aan, en dan wordt met het woordje 'natie' toch altijd de andere volkeren rondom Israël bedoeld, namelijk de heidenvolken. En zo zal het ook zijn: uit Jood en heiden vergadert de Heere Zijn kerk. Voor allen en voor hen alleen gaf Christus Zijn bloed tot verlossing.

Wat een gelukkige mensen zijn dat toch, vindt u niet? Mag je er zelf bij horen? Weet je het? Is het je hartelijke begeerte: *Uw volk is mijn volk en Uw God mijn God*? Hoe heb je het aan het begin van de dienst gezongen, lieve gemeente? Laat de Heere nou eens in je hart kijken. *Geef dat mijn oog het goede aanschouw, hetwelk Gij uit onbezweken trouw Uw uitverkoren toe wilt voegen, en delend in Uw volksgenoegen mij met Uw erfdeel blij beroem*. Ja, die mensen hebben het, maar geef het ook mij, Heere, geef het ook mij, *opdat ik U mijn rotssteen noem*.

O, nog is Christus bezig om uit het ganse menselijk geslacht zondaren zalig te maken. Nog is er plaats in Zijn kudde. Nog klinkt Zijn stem in deze wereld: *Wend u naar Mij toe en word behouden, alle gij einden der aarde.* Nog ontvangt Hij zondaren en eet met hen. Nog klinkt Zijn bevel: geef de Heere de hand, kom tot Zijn heiligdom. Ja, nog wil de Heere met een mensenkind in het verbond treden.

Want dat woordje 'verbond' komen we ook tegen in paragraaf 8, al staat het tussen haakjes: *God heeft door het bloed van Zijn Zoon het nieuwe verbond bevestigd*. Waarom staat dat er zomaar tussen, tussen haakjes, in deze paragraaf? Dat heeft ook weer te maken met de visie van de remonstranten. Zij hadden een heel verkeerd beeld van het nieuwe verbond dat Christus heeft bevestigd met Zijn kruisdood. Jawel, dat nieuwe verbond is het genadeverbond. Toen Christus aan het kruis stierf, betaalde Hij de schuld die de mens gemaakt had met het verbreken van het werkverbond. Dat is het oude verbond dat hoorde in het paradijs. Maar nu is er een nieuw verbond ingegaan. God begint opnieuw met de mens en nu is Hij een barmhartig God voor zondaren die Jezus aannemen door geloof. Hij wacht op zondaren die bij Hem langskomen en met Hem in een verbond treden.

Dus wat zeggen de remonstranten? Nu is er een nieuw verbond gekomen in plaats van dat oude werkverbond, wat alleen nog maar in het paradijs functioneerde. Maar ja, dat oude verbond is verbroken, dat heeft geen waarde meer. Nu komt er een nieuw verbond dat de weg tot de zaligheid opent. Nee, aan dat oude verbond, dat werkverbond, kun je niet meer gehoorzaam zijn, dat is afgesneden. Nu komt er een nieuw verbond, en aan dat verbond moet je gehoorzaam zijn. Dat betekent concreet dat het geloof in Christus geen genadegave is, maar een goed werk van de mens zelf. Wat gebeurt er dus bij de remonstranten? Van het nieuwe verbond, het genadeverbond, maken ze weer een werkverbond. Want door een goed werk, namelijk om te geloven, word je zalig. Dat is echt een godonterende dwaling. En helaas is die niet uitgeroeid. Ook vandaag hoor je nog dat mensen met deze dwaling begiftigd zijn. Ze zeggen: Jezus aannemen, het is gelijk klaar, ze zijn zalig voor de eeuwigheid. Ze zien het als een goed werk om in Jezus te geloven.

Maar de werkelijkheid is gelukkig anders. Inderdaad, er is een nieuw verbond gekomen, Gode zij dank, maar geen verkapt werkverbond, maar een genadeverbond. Nee, de Heere doet niet alsof er geen werkverbond meer geweest is. Hij blijft komen met de eisen van het werkverbond, Hij komt met de eisen van de wet, Hij komt met het bevel van gehoorzaamheid, ondanks dat de mens totaal machteloos geworden is om aan Gods bevel gehoorzaam te zijn. Waarom? Waarom doet de Heere dat dan toch? Opdat je in een doodlopende weg terechtkomt, opdat je gaat verstaan in welke ellende je terechtgekomen bent, en dat je het ook echt zelf niet kunt. Om te laten zien dat je de gemeenschap met God verbroken hebt met je zonde.

Dan zul je iets aangrijpends in de Schrift ontdekken: verbroken. En daar moet de Heere komen met Zijn verbond. Dat is Zijn straf vanwege de zonde, maar een wonder om daarvoor te buigen. En als dat gaat drukken, gemeente, als je dat gaat zien: zo ben ik nou geschapen en zo kon ik het in het paradijs, maar ik kan het niet meer, en in plaats van gehoorzaamheid zonde en ongerechtigheden, dan kun je die dichter wel begrijpen die zei: *Ik wou vluchten, maar ik kon*

nergens heen, zodat mijn dood voor handen scheen en aan mijn kant alle hoop mijn gans ontviel, en dat God zorgde voor mijn ziel.

Maar wist je, als je werkelijk vastloopt met Gods bevel en Gods eis, wat gaat het verbond der genade dan een grote waarde voor je krijgen. Wat schittert dat verbond der genade dan van Zijn werk. Uit genade zijt gij zalig geworden. Het is niet uit u, maar door het geloof. Gods gave is het. Is het niet een wonder dat direct na onze diepe val in het paradijs God dit heerlijke genadeverbond al ging openbaren in die moederbelofte? Is dat genadeverbond in het Oude Testament niet steeds heerlijker en rijker geopenbaard aan het volk Israël, totdat Christus het volbracht had? En de Heere met Zijn genadeverbond ook tot aan het einde der aarde gekomen is, dat verbond dat Christus bevestigde aan het kruishout op Golgotha?

Dan denk ik weer aan die diepe, troostvolle woorden uit het Avondmaalsformulier, waar zo schoon beleden wordt dat Christus' dood en bloedstorting het nieuwe en eeuwige testament, het verbond der genade en der verzoening, besloten heeft. En Hij zeide, weet je het nog van vanmorgen: *Het is volbracht*. O, wat een wonder toch! De Zoon van God heeft Zijn bloed gestort en met Zijn dood het nieuwe verbond, het genadeverbond, daadwerkelijk bevestigd.

Weet je wat dat zeggen wil, gemeente? Nou heeft Christus het mogelijk gemaakt dat een goddeloze zondaar, op grond van dat bloed, weer gemeenschap met God kan hebben. Christus is ter slachting geleid, en in die weg druppelde Zijn bloed. Meer bloed, nog meer bloed. Dat is het bloed des verbonds, de bloedweg die God met een zondaar verbindt. Gemeente, dat is genade, dat is genade alleen. O, wat wordt dat bloed van Christus, wat wordt dat bloed des kruises dierbaar, kostbaar, noodzakelijk en genoegzaam tot zaligheid!

Wat kan een doodschuldige zondaar verwonderd raken als dat verbondsbloed wordt voorgesteld in de prediking. Wat kan je ziel ontroerd raken, waar je zo last van je zonde en je schuld hebt, als je door de prediking van het evangelie gevoerd wordt langs de Via Dolorosa. Zo zijn er momenten onder de prediking dat die bloedende Christus zo wordt uitgestald, dat als het ware de bloeddruppels onder de prediking in je ziel druppelen. Wat komt er toch een verlangen naar dat bloed, om van dat bloed te horen, van die bloedende Christus te mogen horen, in de wetenschap dat hij anders de eeuwige dood had moeten sterven.

Wordt voor degene die zalig worden deze bloedende Christus niet met recht hun lieve Bloedbruidegom? Als je Hem daar ziet worstelen en in uw plaats de beker van Gods toorn ziet leegdrinken in de hof van Gethsémané, en Zijn bloed van Zijn lichaam druipt om je van de toorn over de zonde te verlossen; als je Hem ziet in het rechthuis, waar Zijn hoofd en Zijn rug opengeslagen werden, en daar stroomt het bloed des verbonds om je van je zondeschuld te verlossen; hoe dat bloed druppelde over Zijn gezicht, zie je het, de doornen Zijn hoofd verwondend, om je uit je lijden te verlossen, om je zondige gedachten te verzoenen; hoe Hij Zich liet hechten aan het vloekhout. Kijk eens in die roodgekleurde handen, kijk eens naar Zijn roodgekleurde voeten, het bloed druipt eraf om je van de vloek der wet te verlossen; en toen die speer in die zijde, toen vloeide het laatste bloed eruit, om een zondaar zalig te maken – wat kan de Heere meer doen?

En toen die stem: *Het is volbracht*! Alsof de Heere Jezus zei: *Al Mijn bloed, o Vader, heb Ik nu gegeven*. Toen kon de Vader inderdaad zeggen, en ik denk weer even aan vanmorgen: *Grimmigheid is bij Mij niet*. Toen God de Vader dat voorhang zo scheurde, kwam als het ware die genadige wil openbaar, om de grootste der zondaren zalig te maken door die bloedweg die Christus heeft gebaand, om zo vrede te verwerven tussen een God en een zondaar, en tussen een zondaar en God. Want een wonder: als dat gebeurt, dan gaat er iets van binnen ontstaan wat dat

zaligmakende geloof vermag, namelijk rechtvaardig worden voor God. En wie werkt dat nou in de ziel? Dat doet de Heilige Geest.

3. Door de Geest gewerkt

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: door de Geest gewerkt.

Het was dus de wil van God om Zijn Zoon te zenden naar deze aarde. Christus werd mens, Hij stortte Zijn bloed tot vergeving van alle zonden. Maar ach, hoe zullen zondaren dat nou weten, dat het ook voor hen geldt? Misschien is dat wel je persoonlijke worsteling: hoe weet ik nu dat Christus ook Zijn bloed voor mij gestort heeft? Hoe weet ik nu dat die genadige wil van God, om zondaren zalig te maken, ook mij geldt, dat God dit alles ook voor mij gedaan heeft?

Nou, gemeente, dan hoef je niet ver te zoeken, en dan hoef je niet te denken dat er wel duizend manieren voor zijn. Het is er slechts één. Op één manier kan een zondaar daarachter komen, namelijk door het zaligmakende geloof, zoals onze Dordtse vaderen het noemen. Het is dus ook de wil van God de Vader om Zijn Geest te geven en uit te storten in het hart van een zondaar. En dat is nodig, want de mens kan het ook zelf echt niet. Maar dan gaat de Heilige Geest het doen. Die gaat je harde hart verbreken, je donkere hart. Hij gaat je overtuigen van je zonde, en de grootste zonde is en blijft nog altijd het ongeloof. Hij gaat je overtuigen hoe vol je bent van ongerechtigheden, en dat je de gerechtigheid niet hebt en niet bezit waarmee je voor God kan bestaan. Hij gaat je overtuigen van het oordeel dat je verdiend hebt.

Maar Hij doet veel meer dan dat. Hij zorgt er ook voor dat je overgebogen wordt. Dat betekent: je gaat geloven dat het waar is wat de Heere door Zijn Woord tot je ziel spreekt, het onderwijs wat je krijgt door de prediking van het Woord, door het persoonlijk lezen van Gods Woord. Dat ga je geloven, het is de waarheid, je wordt het ermee eens. Maar de Geest doet nog meer. Hij gaat je laten zien dat je een Ander nodig hebt, met een hoofdletter, om je te verlossen van je zonde. Hij zal je ogen gaan openen voor de Heere Jezus Christus.

Mag ik het eens heel teer zeggen? Weet je wat de Heilige Geest doet? Die gaat je verliefd maken. Echt waar. Gods kinderen begrijpen wat ik bedoel. Ik illustreer het aan de hand van de Schrift. Abraham roept op een bepaald moment Eliezer bij hem, en dan zegt hij: *Eliezer, ik wil dat je een vrouw gaat zoeken voor mijn zoon Izaäk.* En hij gaat op pad, en op een wonderlijke wijze ontmoet hij Rebekka. Rebekka heeft Izaäk nog niet gezien, maar Eliezer gaat vertellen wie Izaäk is, over hem spreken, en hij gaat allemaal geschenken van Izaäk aan Rebekka geven. Hoe meer Rebekka van Izaäk hoort, en hoe meer Rebekka van Izaäk ontvangt, hoe sterker de liefde tot die man wordt. Ze wordt zo verliefd op Izaäk, dat als haar de volgende dag gevraagd wordt: *Ga je met mij mee, want ik ga weer terug naar Izaäk?*, Rebekka heel eenvoudig zegt: *Ik zal trekken*, omdat Izaäk trok.

Snapt u? Dat doet nou de Heilige Geest. Die gaat, als Hij plaats gaat maken voor Christus en Christus gaat verheerlijken in je ziel, je verliefd maken op Hem. Zodra dat gebeurt, ga je spreken. Dan krijg je open oren om Zijn stem te horen, dan krijg je geopende ogen om een glimp van Hem op te mogen vangen. Dan kom je zo steeds naar Gods huis, er is zo'n andere gang in je leven gekomen. Het is Christus en Christus alleen. Je ziel gaat zo naar Hem uit. Er is echt een honger, een dorst naar Jezus Christus, van Wie je onder de prediking zo'n liefde bemerkt, zo'n opzoekende zondarenliefde. Als Hij Zich openbaart, als Hij Zijn stem laat horen, als Hij Zich laat zien, ondertussen spreekt Hij en trekt Hij: *Kom tot Mij.* En je kan niet meer bij Hem vandaan blijven.

De Geest maakt plaats voor het bloed dat Christus gestort heeft. Wat is het toch een wonderlijke ontdekking als je steeds meer gaat zien dat het bloed van Jezus Christus echt reinigt van alle

zonden. Dat hebben onze Dordtse vaderen ook ervaren: de zonden voor en na de bekering, de zonden die je elke dag doet. Ze spreken over de zonden die een mens doet voordat hij tot bekering en geloof komt, maar ook de zonden die daarna weer gedaan worden na ontvangen genade. Al die zonden zijn er, te veel, zoveel, elke dag weer opnieuw. Al die zonden van Zijn kerk heeft Christus met Zijn bloed vergeven, en al die zonden worden in dat bloed weggewassen, zodat allen die zalig worden echt totaal gereinigd worden. Zodat ze onder dat bloed en achter dat bloed leren schuilen, dat ze daar veilig zijn en bewaard worden. En dat juist vanwege die plaats achter dat bloed ze mogen ervaren: God ziet de zonden niet meer. En eenmaal zal Christus Zijn bruidskerk, als ze sterven, zonder vlek en rimpel voorstellen aan de Vader.

Stapje voor stapje werkt de Heilige Geest dat ware geloof in je hart. Want het geloof in de gekruisigde Christus maakt een zondaar zalig, ja, maakt een zondaar echt rechtvaardig voor God. Zeg, gemeente, mag je daar iets van kennen? Is er in je leven plaats gekomen voor deze Christus, van God gezonden, door het werk van de Heilige Geest? Kom, zeg het eens vanmiddag. Gaat je hart ook naar de Heere Jezus uit? Het is zo'n eenvoudige vraag, maar daar komt het nou net op aan. Heb je ook leren verstaan: alleen in Hem, alleen door Hem, kan het weer goed komen tussen God en mijn hart. Ik wil weer rechtvaardig worden.

Wat een grote zaak, die rechtvaardigmaking. Wat kun je er allerlei beelden over gevormd hebben, soms ook hele verkeerde denkbeelden, dat je met dingen die je gehoord hebt als het ware afgedwaald bent van hoe de Bijbel erover spreekt. Maar weet je wat de Bijbel heel eenvoudig zegt? Het zaligmakende geloof maakt een zondaar rechtvaardig voor God. Maar weet je wat de praktijk is? Dat dat juist niet wordt gezien en ervaren. Maar de Heere zal het op Zijn tijd wel doen ervaren en wel schenken.

Dan denk ik tenslotte aan die verlamde man die door vrienden bij Jezus werd gebracht. Wat was nou de hoogste begeerte van die man, wat denkt u? Natuurlijk wilde die weer genezen worden, dat weet ik zeker, maar dat stond niet bovenaan. Weet je wat deze man allereerst begeerde? Toen die man door dat dak, door die vier vrienden naar beneden werd gelaten en precies op de juiste plek terechtkwam, aan Jezus' voeten, weet je wat er toen in zijn hart lag? Ik weet het echt zeker, hoor, al staat het er niet: *Vergeef mij al mijn zonden, die Uw hoogheid schonden*. Zo kwam deze man tot Christus, zo werd hij tot Christus gebracht, want hij kon het zelf niet.

O jawel, degene die aan Zijn voeten terechtkomen, die gaan het wel toestemmen: God zou geen onrecht doen als Hij niet schonk waar mijn hart naar uitgaat. En toch begeren ze het en blijven het smeken, omdat er op de bodem van hun hart iets gelegd is van dat woordje 'of'. Want al hebben ze totaal niets verdiend, één ding ligt op de bodem van hun ziel: *Bij U is vergeving*. Anders had die man er nooit gekomen. Dat was het eerste waarom hij daar werd gebracht door zijn vrienden, en hij zal er met zijn vrienden over gesproken hebben, want God zag hun geloof, van die vrienden en die man.

Dit waren nou mensen die verlegen geraakt waren om de vergeving der zonden. En wie daar om verlegen raakt, gemeente, die weet echt wel wat het is dat je geweten je aanklaagt. Die voelt ook wel van binnen dat je geen van Gods geboden ooit hebt kunnen houden. Dan ben je echt een schuldige zondaar, die tot alle boosheid geneigd is, en die nergens recht op heeft. En toch is het je om Christus te doen, omdat je ontdekt hebt: alleen daar is een vergeving der zonden te verkrijgen.

En daar ligt hij nou, aan de voeten van de Heere Jezus, door zijn lieve vrienden daar gebracht, die met hem mee worstelden, die met hem mee baden. Geloof was in zijn ziel, en Jezus zag het. Dat geloof van die man was al rechtvaardigend, zo spreekt de Schrift erover. Maar wat was nou de

verlegenheid van die man? Daar kon hij niet bij, hij wilde het uit Zijn mond zelf horen. Al zeiden duizend mensen hoe het lag, hij had er niks meer aan. Er was er maar één die het kon zeggen, en Die zei het ook: *Mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven*. Dat was een rechtelijke uitspraak die Hij namens Zijn Vader tot die man uitsprak. En dat mocht Hij doen en dat kon Christus doen op grond van het offer dat Hij daarna zou brengen op het kruis van Golgotha.

Kijk, het geloof in Christus was al in het hart van die man toen hij door zijn vrienden gedragen werd tot Christus, maar hij miste de persoonlijke vrijspraak uit de mond des Heeren. Maar toen hij daar aan Jezus' voeten lag, toen werd het anders. Toen werkte de Heilige Geest, en ik gebruik maar de woorden van paragraaf 8, in een gekruisigde Christus. En dat geloof in die gekruisigde Christus maakte die grote zondaar aan Jezus' voeten rechtvaardig voor God. Toen heeft die man daar aan de voeten van Jezus iets ervaren van de kracht van de dood en het bloed van het Lam. Toen was er vrede, vrede die alle verstand te boven gaat. Toen kon die man gaan zingen: *Ik roem in God, ik prijs het ontfeilbaar Woord, want ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord*.

Amen.